

ЖЕНИДБА СЕЊАНИН – ТАДИЈЕ /ВУКОВА ЗБИРКА

1. Вино пије седам џенерала
2. Усред Сења града бијелога,
3. Међу њима Иван капетану,
4. Служи вино дијете Тадија,
5. Брат рођени Иван-капетану,
6. Златном чашом и десницом руком.
7. Кад се рујна вина напојише,
8. Говори му седам џенерала:
9. „О Иване, сенски капетане,
10. „Што Тадију не кте оженити,
11. „Њему младост у нерадост прође.
12. „Од нас овде седам џенерала
13. „Ми имамо седам ђевојака,
14. „Нека бира коју њему драго.”
15. А Иван им поче бесједити:
16. „Хвала вама, седам џенерала,
17. „На доброты и на ђевојакама,
18. „На ум имам оженит' Тадију,
19. „Баш од васке једног џенерала.”
20. Ту Тадија љуто иштетио,
21. Испред брата ријеч уграбио,
22. И пред свима 'вако бесједио:
23. „А тако ми моје вјере тврде,
24. „Ја се јесам Богом проклињао,
25. „И старој се мајци затекао
26. „Да се другом оженити нећу,
27. „Но Туркињом из турске Крајине,
28. „Милом секом Мује и Алије,
29. „Још Ајкуном лијепом ђевојком.
30. „Јали ћу се оженити њоме,
31. „Јали њоме, јали ниједноме.”
32. А кад чуо Иван капетану,
33. То Ивану врло мучно било,
34. Па увати дијете Тадију,
35. Па га вуче низ бијелу кулу
36. До тамнице у мермер-авлију,
37. Па га тури на дно у тамницу.
38. Ту тамнује три бијела дана,
39. Кад четврти данак освануо,
40. Док ето ти Иванове љубе,
41. Па дозива дијете Тадију:
42. „О ђевере, у ледну тамницу,
43. „Не могу те пушит' из тамнице.”
44. Бесједи јој дијете Тадија:
45. „Богом сестро, Иванова љубо,
46. „Ти укради од Ивана кључе,
47. „Пусти мене из ледне тамнице.
48. „Сестро мила, Иванова љубо,
49. „Ти Ивану мене не прокажи.
50. „Узми Иву свијетло оружје,
51. „Не остави пушку џевердара.”
52. То му снаја за Бога примила,
53. Па отиде на бијелу кулу,
54. Ивану се вије око врата,
55. Украде му од тамнице кључе,
56. И оружје за добра јунака,
57. Не остави пушку џевердара,
58. Па Тадију пушта из тамнице.
59. Узе Ташо свијетло оружје,
60. Ођеде се што боље могаше,
61. А припаса свијетло оружје,
62. Па Тадија оде у јарове,
63. Иваново изведе дорина,
64. Па помену Бога истинога,
65. А посједе претила дорина,
66. Оћера га земљом по ћенару,
67. Док Тадија на Кунару дође.
68. На Кунару караула тврда,
69. На њој има четерес стражара.
70. Од Кунаре до Удбине равне
71. Има равно тридест караула,
72. У свакој је по двадест стражара.
73. Ту Тадији добра срећа била,
74. Здравно сиђе у турску Удбину,
75. Ниједна га не опази стража,
76. Под Мујову пребијелу кулу.
77. У авлију ућера дорина,
78. Сретоше га Мујагине слуге,
79. Под Тадијом коња уватише,
80. И јунаку ријеч бесједише:
81. „Откуд јеси, од кога ли града,
82. „Што си тако јунак одоцнио,
83. „Те ти ноћи идеш по мјесецу?
84. „Овђе Муја и Алије нема,
85. „Отишли су у Отоке Талу.
86. „Свадбу прави од Отока Тале,

87. „Сина жени, а ћерку удаје,
88. „Код куле му ниђе нико нема,
89. „Само једна Ајкуна ћевојка,
90. „И она се у Отоке спрема.”
91. А Тадија поче бесједити:
92. „Мујо ми је Богом побратиме,
93. „Ја сам гаваз Мусе капетана,
94. „Па ја моме побратиму дођо
95. „Да га чекам на бијелу кулу,
96. „Докле Мујо из Отока дође.
97. „Муса ме је њему оправдио.”
98. То Тадија у ријечи бјаше,
99. Док се јави Ајкуна ћевојка,
100. Па гавазу поче бесједити:
101. „Бела бери на бијелу кулу!”
102. То Тадија једва дочекао,
103. Па ето га на бијелу кулу,
104. Па јој јунак турски селам виче.
105. Ајкуна му селам приватила.
106. Кад Ајкуна момка сагледала,
107. На Ташу се ашик учинила,
108. Па јунаку Ајка бесједила:
109. „Ја би сада највољела млада
110. „Да си по чем од Сења бијела.
111. „Је л' истина што говоре људи
112. „За Тадију брата Иванова,
113. „Да је добар јунак на мејдану,
114. „А љепши је од сваке ћевојке?”
115. То Тадија једва дочекао,
116. Па ћевојци 'вако бесједио:
117. „Ја сам чуо истину праву
118. „За Тадију брата Иванова
119. „Да је добар јунак на мејдану,
120. „А љепши је од сваке ћевојке.
121. „Но Ајкуно, сестро Мујагина,
122. „Би ли почем познала Тадију?”
123. Ћевојка му на то одговара:
124. „Ја би лако познала Тадију.
125. „Наша га је дочекала стража
126. „На Кунару високу планину,
127. „На њега је ватру оборила,
128. „У десну га руку обранила,
129. „Биљег има на десници руци.”
130. И да видиш Сењанин-Тадије,
131. Он узгрте рукав уз мишицу,

132. Указа се рана од оружја:
133. „Ја сам главом дијете Тадија,
134. „Мио братац Иван-капетана.”
135. Кад Ајкуна ријеч саслушала,
136. Руке шире у лице се љубе,
137. Узеше се за бијеле руке,
138. Па одоше у шикли одају,
139. Ту господску вечер' вечераше,
140. Па легоше санак боравити.
141. Љуби Ташо Ајкуну ћевојку
142. До зорице и бијела дана.
143. Ту заспаше једно код другога,
144. Док огрија од истока сунце.
145. Ће је срећа ту је и несрећа,
146. Док ето ти брза коњаника
147. Од Отока Кориман-ћеаја
148. За Ајкуну сестру Мујагину,
149. Да је води у Отоке Мују,
150. Јер је Мујо чудан санак снιο,
151. Ће му вода кулу понијела.
152. Одиста се Турчин препануо,
153. Па се боји Мујо од каура,
154. Да му сестру не заробе Ајку.
155. Како дође Кориман ћеаја
156. У Мујову мермерли авлију,
157. Нађе дора, стоји у авлију.
158. Па узима плетену канцију,
159. Бије ћаја дора Иванова,
160. Стоји писка дора од мејдана.
161. То зачуо дијете Тадија,
162. Па у сану на ноге скочио,
163. У авлију дору поитао.
164. Одиста се Ташо препануо,
165. Ће га заста данак у Удбину.
166. Кад Тадија ћају сагледао,
167. Овако му ријеч бесједио:
168. „Не, Турчине, шинула те гуја!
169. „Не удри ми дора од мејдана,
170. „Дорат има свога господара.”
171. Па потрже златку од појаса,
172. На Турчина ватру оборио,
173. Оба две му ноге преломио,
174. Паде ћаја у мермер-авлију.
175. У том стиже Ајка са чардака,
176. Па претила посједоше дора.

177. Бесједи јој дијете Тадија:
178. „Држ' се добро, сестро Мујагина,
179. „Да те вјетар не понесе младу
180. „Од Тадије и коња дорина.
181. „Шта не лети и не носи крила,
182. „Ништа дора састићи не море.”
183. Па побјеже низ турску Удбину.
184. Када Турци то чудо видјеше,
185. Припалише шибе и лубарде,
186. Абер оде на четири стране.
187. Чуо Турчин у Отоке Мујо,
188. Па се Турчин јаду досјетио.
189. То је чуло тридест караула,
190. На Кунари караула тврда,
191. Па стражари на ноге скочише,
192. Дочекаше од Сења Тадију,
193. На јунака ватру оборише.
194. Свака редом дочека га стража.
195. Докле прође тридест караула,
196. Осамнаест задобио рана,
197. На дорату двадест и шест рана.
198. Ни то Ташо ни абера нема,
199. Но да видиш јада изненада,
200. Дочека га четерест стражара
201. Од Кунаре с карауле тврде,
202. Па на Ташу ватру оборише.
203. Ту Тадији лоша срећа била,
204. Четрдесет задобио рана,
205. Задобио рана од шишана;
206. На дорату шесет и четири.
207. Не би Ташо главу уносио,
208. Да га дорат није износио.
209. Када Турци чудо сагледаше,
210. Сакупи се серат и крајина.
211. У том стиже Мујо и Алија
212. И са њима од Отока Тале,
213. Па голему подигоше војску,
214. Подигоше с караула страже.
215. Сви су Турци макул учинили,
216. Да ћерају трагом за јунаком,
217. Јер га ране освојише грдне,
218. Да му русу посијеку главу.
219. А Тадију ране освојиле,
220. Па Ајкуни био бесједио:
221. „Душо моја, Ајкуна ђевојко,
222. „Мене ране освојиле грдне,
223. „Па не могу јати на дорату.
224. „Душо Ајко, лијепа ђевојко,
225. „Занеси ме украј друма пута.
226. „Од мене ти Богом просто било,
227. „Узми мога претила дорина,
228. „Па се врати у турску Удбину,
229. „Мујо ће те добро дочекати,
230. „Кад сагледа Ивова дорина.
231. „Кажу, душо, да си преварена,
232. „Никад тебе прекорети неће.”
233. Кад Ајкуна саслуша Тадију,
234. Проли сузе низ бијело лице,
235. Па Тадији поче бесједити:
236. „О Тадија, срце из њедара,
237. „Заиста те оставити нећу,
238. „Док ти чујем у костима душу.”
239. Па одсједе од коња дорина,
240. Узе Таша на бијеле руке,
241. Па га спушта на зелену траву.
242. Ту Тадија кости одморио,
243. Па ђевојци ријеч бесједио:
244. „О Ајкуно, моја драга душо.
245. „Узми дизгин од коња дорина,
246. „Затури му седлу на ункашу,
247. „Ошине га троструком канџијом,
248. „Нека иде Сењу бијеломе,
249. „Да дората не одведу Турци,
250. „Ране су ме освојиле грдно,
251. „Не могу се држат' на дорину.
252. „Ако ћеш ме послушат', ђевојко,
253. „Овђе знадем зелену ливаду,
254. „Крај ливаде камену пећину,
255. „Унеси ме у ледну пећину,
256. „Да ми Турци не сијеку главу.
257. „Докле дорат у Сење отиде,
258. „Турци оће стићи на ливаду,
259. „Траг ће наћи од Удбине Турци,
260. „Јер све крвца капље по камену.”
261. А ђевојка послуша Тадију,
262. Па дорату дизгин затурила,
263. А пусти га Сењу бијеломе.
264. Узе Таша на бијеле руке,
265. Па Тадију носи уз планину,
266. Док дођоше на росну ливаду,

267. Па с ливаде у ледну пећину.
268. Отпаса му мухадем појаса,
269. Извади му свијетло оружје,
270. Рас'јече му свилу и кадиву,
271. Утеже га што боље могоше.
272. Мало стало за дуго не било,
273. Док стигоше уз планину Турци,
274. Друмом гоне коња и јунака,
275. Млази крви стоје по камену;
276. Ђе је Ташо одјао дорина,
277. Ту је локва крви останула.
278. Многа стиже сила и ордија,
279. Удбина се листом подигнула.
280. Код локве се искупише Турци,
281. Па међу се вијећ' вијећаше,
282. И овако Турци бесједише:
283. „Тадија је бели у планину,
284. „А дорат је Сењу отишао.
285. „Да би влаше конце затурило,
286. „Остало је у гору зелену,
287. „Но скочите да га потражимо.”
288. Није шала сила и ордија,
289. По крви су наодили трага
290. До ливаде и ледне пећине,
291. Сви виђоше да је у пећину.
292. По ливади табор поставише,
293. Огањ ватре живе наложише,
294. Па уз ватре кафе приставише,
295. Па међу се макул учинише
296. Да оправе неколико друга
297. Да уводе камену пећину.
298. То рекоше, па се послушаше,
299. Кроз ордију пустише телала.
300. Телал виче и тамо и амо:
301. „Није л' мајка родила Турчина,
302. „Да уводи ледену пећину,
303. „И увати влаа у пећину,
304. „Али влау посијече главу,
305. „Даје Мујо стотину дуката,
306. „Све оружје што је код Тадије,
307. „И Ајкуну сестру за љубовцу.”
308. Ту се јунак наћи не могоше
309. Да отиде у ледну пећину,
310. И Тадији посијече главу.
311. Док ето ти четири Турчина,

312. Два Кодрића и два Атлагића,
313. Сва четири оће на пећину.
314. Аирли им дову изучише,
315. На пећину Турке оправеши.
316. А то виђе Ајкуна ђевојка,
317. Па казује Сењанин-Тадији,
318. Који Турци иду на пећину.
319. А Тадија 'вако бесједио:
320. „О Ајкуна, шинула те гуја!
321. „Подигни ме на бијеле руке,
322. „И додај ми пушку цеврдару.”
323. Кад ђевојка саслуша Тадију,
324. Диже Таша на бијеле руке,
325. Довати му пушку цеврдару.
326. Тадији су саломљене руке,
327. А тежак му пушка цеврдару,
328. Не може га држат' на рукама,
329. Па ђевојку сјетује Тадија,
330. Како ваља с пушком управљати:
331. „Ти се, душо, немој препанути,
332. „Сва четири оћеш погубити.”
333. Док Тадија у ријечи бјаше,
334. У томе се помолише Турци,
335. А ђевојка пушку намјестила,
336. Цеврдару даде ватру живу.
337. Добра пушка ватру приватила,
338. Сва четири земљи оборила.
339. А ђевојка на аге скочила,
340. Свој четири уграби оружје,
341. И унесе у пећину Ташу.
342. Гласа даде на четири стране,
343. Она бере литру тученика
344. И четири зрна ливеника,
345. А сувише дванаест сачама,
346. Свака сачма по дванаест драма.
347. То су чуле четири планине,
348. Буковица и Оравица,
349. Велебићу и Пролом планина,
350. И чуло се Сењу бијеломе.
351. Бјеше Иво на бијелу кулу,
352. Па познаде свога цеврдару.
353. Скочи јунак на ноге лагане,
354. Па потрча на ледну тавницу.
355. Од тавнице отворена врата,
356. У тамницу ниђе нико нема.

357. Док дотрча вјерена љубовца,
358. Господару Иву проговара:
359. „Пуштила сам ђевера Тадију,
360. „Отишо је у турску Удбину.”
361. Кад то зачу Иван капетану,
362. Удари се руком по кољену,
363. Па запали зелену лубарду,
364. Абер даје по Сењу бијелу.
365. А Сењани од боја јунаци
366. Свакад држе коње оседлане,
367. Оседлане и наоружане,
368. Па готове коње посједоше,
369. У планину нагло поиташе,
370. Пред свијема Иван капетане,
371. За њим иде триста коњаника,
372. Док дората коња сусретоше.
373. А какав је дорат од мегдана,
374. Сав је дорат у крв огрезнуо
375. Са врх главе до зелене траве.
376. Узе Иван плетену канцију,
377. Па дората коња удараше,
378. И овако њему говораше:
379. „Ај дорате, пуст ми остануо!
380. „Да ми мјесто у планину кажеш,
381. „Ђе си брата оставио мога.”
382. Стаде вриска дора од мејдана.
383. Коњ бијаше ама знадијаше,
384. Па се натраг уз планину врати,
385. Докле мјесту у планину дође,
386. Ђе Тадију бјеше оставио.
387. Стаде дорат код крви јуначке.
388. Ту зелена трава поваљата,
389. По трави је крвца пошкропата.
390. Сви Сењани очима видјеше,
391. Да ј' изишла сила и ордија,
392. Траг је нашла Сењанин-Тадији,
393. И са трагом војска полазила.
394. Сви Сењани коње одсједоше,
395. Заведоше украј друма пута,
396. Свезаше их за јеле зелене.
397. На ливаду росну излазише,
398. Ту видјеше силу и ордију,
399. Ђе су Турци табор учинили,
400. Код пећине стражу поставили.
401. Кад то виђе Иван капетане,

402. Ту Сењане разреди јунаке.
403. Тад да ти је чудо сагледати,
404. Кад Сењани сложно ударише,
405. Па на Турке ватру оборише.
406. Одма дуге пушке потурише,
407. Потегоше пламене анцаре,
408. Нож сијева, крв се пролијева.
409. Боже мили, чуда великога!
410. Неки виче: куку мени, мајко!
411. Неки каже: јао мени, друже!
412. Неки брата уз долину струже.
413. Разгоне их од Сења Сењани
414. Баш ко вуци пребијеле јањце.
415. Од Турака жива ока нема
416. Да утече у турску Удбину.
417. Ту Сењани добро задобише,
418. Мало их бјеше рањеније,
419. Узеше им коње и оружје.
420. Па сједоше по зеленој трави,
421. Међу њима Иван капетане.
422. Поче Иван ријеч бесједити:
423. „Ко отиде у ледну пећину,
424. „Па ми брата у животу каже,
425. „Ево њему од злата челенка,
426. „И даћу му стотину дуката.”
427. А Тадија ране боловаше,
428. Па ђевојци 'вако говораше:
429. „А ђевојко, сестро Мујагина,
430. „Иди млада у росну ливаду
431. „Моме брату Иван-капетану,
432. „Па му јаде за Тадију кажи.
433. „Иван јесте срца милостива,
434. „Неће тебе нигда прекорети,
435. „Но те оће, душо, даривати.”
436. Ђевојка га итро послушала,
437. По отиде у росну ливаду
438. Баш Ивану сенску капетану,
439. Пред Ива се смјерно поклонила,
440. Па га љуби у скут и у руку.
441. А вели јој Иван капетане:
442. „О Ајкуно, лијепа ђевојко,
443. „Оћеш ли ми добре казат' гласе
444. „За Тадију мила брата мога,
445. „Да ли су га погубили Турци?”
446. А Ајкуна Иву одговара:

447. „О Иване, сенски капетане,
448. „Зазор ми је у те и гледати,
449. „А деила с тобом бесједити.
450. „Ја те молим као капетана,
451. „Немој мене прекорети, Иво,
452. „Јер се оћу млада објесити,
453. „Или оћу у воду скочити.
454. „Тадија је мало у животу,
455. „Грдне ти је ране допануо.”
456. А Иван је руком загрлио:
457. „Ти се не бој, моја снао драга,
458. „Ако умре дијете Тадија,
459. „Кунем ти се Богом истинијем
460. „Никад тебе прекорети нећу,
461. „А оћу те, снао, удомити,
462. „А и сретну тебе поставити.”
463. Па се маши у џепове руком,
464. Те извади два прстена златна,
465. На њима су два камена драга,
466. Баш ваљају два царева града.
467. Ђевојка се Иву поклонила,
468. У десну га руку пољубила,
469. Па му сједе у десно кољено,
470. Све му каза шта је и како је.
471. Онда Иво на ноге скочио,
472. Па одоше у ледну пећину,
473. На ливаду изнијеше Таша.
474. Бесједи му Иван капетане:
475. „О Тадија, брате од матере,
476. „Јесу ли ти ране за видање,
477. „Можеш ли ми, брате, пребољети,
478. „Да добавим од мора ећима,
479. „Да ти видам твоје ране грдне?”
480. А Тадија брату проговара:
481. „Грдне су ме ране освојиле,
482. „Тек ми срце доватиле нису.
483. „Не могу ти ништа бесједити,
484. „Но добави од мора ећима.”
485. Кад то чуо Иван капетане,
486. Разапеше пребијело платно,
487. Па на платно турише Тадију,
488. Од Турака шићар покупише,
489. Па одоше Сењу бијеломе,
490. Добавише од мора ећима,
491. Па видају Сењанин Тадију.

492. Видаше га за годину дана,
493. Док извида Сењанин-Тадију.
494. Покрстише Ајкуну ђевојку,
495. Лијепо јој име нађенуше:
496. Од Ајкуне Милица ђевојка,
497. А Милица Ташу суђеница.